

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966549808.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Da dette aldrig skal komme for andre end min Vens Øyne, saa kan og vil jeg ikke heller fortie for ham, et af mit Livs allerstørste Ubehageligheder, endskiønt Ærbødigheden for min Faders Aske synes at paalægge mig Tavshed. Et gammelt Skarn af en Pige, som tiente Os nogle Aar før min Moders Død, vedste saaledes at sleske og smigre for ham, at han saae kun med hendes Øyne og hørte med hendes Øren. Hengiven til alle muelige Laster, havde hun tillige den meest Ondskabs fulde Siel; og misundte andre, det hun selv ikke gad haft. De fleeste Dage var hun to gange fuld, og det hverken vilde eller kunde ikke min Fader see, naar man sagde og viiste ham, at hun ikke kunde staae paa Beenene. Hun slæbede ud af Huuset alt hvad hun kunde overkomme [alt hvad hun kunde overkomme] og gav til dem der bragte hende Brendeviin; jeg viiste min Fader adskillige Gange hendes Belæssede Drage Dukker, men Blev ikke troet. Hvor smerteligt det maatte være mig kan De let Begribe, og hvad kunde vel være meere nærgaaende for et Barn, der gjorde meere end den strænge Fornuft tillod, for at opfylde sin Pligt mod sin Fader, end at faae Daglige Prøver paa, at dette Skarn var ham uliige kierere end jeg; thi der var ingen Tvivl om, at han io havde givet mit Liv Bort for at vedlige holde hendes. Vel vovede hun sig ikke til at Binde an med mig, men maatte gjøre hvad jeg befalede, saa meget som hun end søgte ved Løgn og Ondskab at unddrage sig dette Herredømme. Jeg vai tillige overbeviist om, at Skammen allene holdt min Fader fra ikke at give hende en uindskrænket Magt, men det hun maatte give efter for holdt hun sig skadesløs for paa hendes Medtjenere, som hun tyranniserede over paa den skammeligste Maade, uden at jeg var i Stand til at Beskytte dem; thi en Engel af Himmelen havde ikke været i Stand til at overtude min Fader om, at hun gjorde Dem Uret, men det var 130 og maatte stedse være dem, der vilde træde hende under Fødder, og dette gruelige Huuskors maatte jeg Bære paa i Femten Aar.